

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2010 roku W. T. zawarła z M. K. oraz S. M. umowę sprzedaży lokalu mieszkalnego znajdującego się w W. przy ulicy (...) o powierzchni 119,98 m² wraz z przynależącymi do niego udziałami w nieruchomości wspólnej za kwotę 1.100.000 złotych.

W dniu 29 grudnia 2010 roku W. T. złożyła w Urzędzie Skarbowym W.-U. Deklarację o osiągniętych przychodach z odpłatnego zbycia nieruchomości lub praw majątkowych, objętych zryczałtowanym podatkiem dochodowym (PIT-23), w której zadeklarowała przychód uzyskany z odpłatnego zbycia nieruchomości w wysokości 1.100.000 złotych, koszty odpłatnego zbycia w wysokości 32.000 złotych oraz przychód pomniejszony o koszty odpłatnego zbycia w wysokości 1.068.000 złotych. Jako podstawę opodatkowania wskazała 0 złotych, a zryczałtowany podatek dochodowy również 0 złotych. W tym dniu oskarżona podpisała również oświadczenie, zgodnie z którym kwotę uzyskaną ze sprzedaży mieszkania przy ulicy (...) zobowiązała się do wydatkowania na cele zgodne z art. 21 ust. 1 pkt 32 lit a i lit. e ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2007 roku w terminie 2 lat licząc od dnia sprzedaży, w przeciwnym razie została zobowiązana do złożenia deklaracji PIT-23 oraz do zapłaty 10 % podatku najpóźniej następnego dnia po upływie terminu dwuletniego od dnia sprzedaży mieszkania wraz z odsetkami.

Ponieważ oskarżona nie złożyła deklaracji w tym terminie deklaracji PIT-23 - Urząd Skarbowy W.-U. w celu sprawdzenia prawidłowości rozliczenia przychodu uzyskanego z odpłatnego zbycia nieruchomości, zwrócił się do W. T. o przedłożenie dowodów dokumentujących wydatkowanie kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości zgodnie z oświadczeniem z dnia 29 grudnia 2010 roku.

Z nadesłanej przez oskarżoną W. T. dokumentacji wynika, że w ciągu dwóch lat od daty sprzedaży mieszkania oskarżona wydała kwotę otrzymaną ze sprzedaży na:

- 1) nabycie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu – 310.000 złotych,
- 2) koszty sporządzenia aktu notarialnego - 7.553,00 złotych,
- 3) zapłatę prowizji przy zakupie nowego lokalu – 9.532,50 złotych,
- 4) remont i modernizację – 7.811,83 złotych,
- 5) usługę pośrednictwa przy zbywaniu nieruchomości – 33.550,00 złotych

które to wydatki spełniają kryterium, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a i e ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Oskarżona otrzymaną kwotę wydatkowała również na:

- 1) sfinansowanie spłaty kredytu zaciągniętego w banku na cele mieszkaniowe, którego pierwotnym celem było sfinansowanie nabycia lokalu mieszkalnego oraz sfinansowanie remontu lokalu mieszkalnego – 240.264, 57 złotych
- 2) torby papierowe, żarówki, narzędzia do wykonywania prac remontowych – 55,71 złotych,

które to wydatki nie spełniają kryterium, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a i e ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W związku z powyższym w dniu 1 kwietnia 2015 roku zostało wszczęte postępowanie podatkowe, w wyniku którego w dniu 26 maja 2015 roku została wydana decyzja, w której określono kwotę zobowiązania podatkowego oskarżonej w 10% zryczałtowanym podatku dochodowym w wysokości 73.155,00 złotych.

Obecnie oskarżona W. T. ma 57 lat, legitymuje się wykształceniem średnim, z zawodu jest ekonomistą, jest osobą bezrobotną, nie posiada majątku, nie ma nikogo na utrzymaniu, pozostaje osobą niekaraną.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonej (k. 92v-93, 144-146), zawiadomienia (k. 1-2), aktu notarialnego (k. 21-32), deklaracji (k. 35), oświadczenia (k. 36), wykazu informacji o czynnościach majątkowych (k. 60-61), decyzji naczelnika US (k. 62-69), postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej (k. 73-76), karty karnej (k. 94), listy zaległości oskarżonej (k. 96, 142), informacji podatkowej (k. 103).

W. T. przesłuchana w trakcie postępowania przygotowawczego **przyznała się do winy** (k. 93v-94) i wyjaśniła, że w momencie, w którym sprzedawała nieruchomości prowadziła działalność gospodarczą i obracała dużą ilością pieniędzy – była przekonana, że będzie w stanie zapłacić kwotę ewentualnego podatku. Wyjaśniła, że kupiła mieszkanie za kwotę 300.000 złotych, spłaciła kredyt w banku za około 200 000 złotych, zaś resztę kwoty zainwestowała w działalność gospodarczą. Inwestycja okazała się nietrafiona, oskarżona nie uzyskiwała wystarczających dochodów.

Przesłuchana przed Sądem oskarżona **nie przyznała się** do zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że nie wiedziała, że musi składać deklarację PIT-23. Uważała, że po sprzedaży mieszkania „sprawa jest załatwiona”. Wskazała, że myślała, że postępowanie toczy się o podatek od nieruchomości, który jest ściągalny po dwóch latach. Przyznała, że podpisała oświadczenie znajdujące się na k. 36 akt sprawy.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej W. T. za wiarygodne tylko częściowo, to jest w zakresie jej wyjaśnień z postępowania przygotowawczego. Są one spójne, logiczne i korespondują z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, przede wszystkim z jej oświadczeniem z dnia 29 grudnia 2016 roku, w którym zobowiązała się do wydatkowania środków pieniężnych otrzymanych ze sprzedaży mieszkania na cele, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a i e ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, a także, w przypadku niewydatkowania całości środków na wskazane cele, do zapłacenia zaległego podatku oraz wypełnienia deklaracji PIT-23. Zdaniem Sądu, wersja przedstawiona przez oskarżoną na rozprawie jest wyłącznie jej linią obrony i nie zasługuje na uznanie za wiarygodną. Oskarżona własnoręcznym podpisem potwierdziła, że jest świadoma konieczności zapłacenia podatku oraz złożenia deklaracji PIT-23 w wypadku, w którym nie wyda ona całości uzyskanych środków na cele mieszkaniowe. Na rozprawie wyjaśniała w sposób świadomie, zdaniem Sądu, chaotyczny, powołując się przy tym na swą niewiedzę bądź niezrozumienie sytuacji. Tego typu tłumaczenie stoi w sprzeczności z faktem, iż, jak sama wskazała, brała udział w obrocie gospodarczym prowadząc własną działalność, rozliczała się z Urzędem Skarbowym, obracała prawami o znacznych wartościach (k. 60-61). Wyjaśnienia oskarżonej nie przekonały Sądu, iż mimo podpisania stosownego zobowiązania nie miała świadomości o konieczności złożenia korekty deklaracji podatkowej i uzupełniającego wpłacenia podatku w przypadku niewydatkowania całości środków pochodzących ze sprzedaży mieszkania na cele mieszkaniowe w ciągu 2 lat od sprzedaży mieszkania.

Zastrzeżeń Sądu nie wzbudził dokumentarny materiał dowodowy zgromadzony i ujawniony w sprawie, w postaci: zawiadomienia (k. 1-2), aktu notarialnego (k. 21-32), deklaracji (k. 35), oświadczenia (k. 36), wykazu informacji o czynnościach majątkowych (k. 60-61), decyzji naczelnika US (k. 62-69), postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej (k. 73-76), karty karnej (k. 94), listy zaległości oskarżonej (k. 96, 142), informacji podatkowej (k. 103). Materiał ten dokumentuje fakt nabycia przez oskarżoną mieszkania przy ulicy (...) w W., a następnie jego sprzedaży i wydatkowania przez oskarżoną otrzymanych pieniędzy na cele mieszkaniowe oraz na inne cele. W materiale dowodowym znajduje się również **oświadczenie oskarżonej, w którym zobowiązała się ona do wydatkowania otrzymanej kwoty na cele, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a i e ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, a w przeciwnym razie do zapłacenia zaległego podatku oraz wypełnienia deklaracji PIT-23** (k. 36). Ponadto odzwierciedla przebieg postępowania podatkowego oraz jego rezultat, w tym sposób ustalenia oraz samą wysokość istniejących zobowiązań

podatkowych oskarżonej. W ocenie Sądu dowody te zgromadzone zostały prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone stosownie do regulacji, określających ich formę i treść, przez osoby do tego uprawnione, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom powyższym odmówić wiary. Tym samym Sąd uznał dokumenty powyższe za pełnowartościowy materiał dowodowy, przydatny do oparcia na nim ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 56 § 1 k.k.s. podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. Zgodnie zaś z art. 56 § 2 k.k.s., jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Delikt karnoskarbowy z art. 56 § 1 k.k.s. jest wyrazem kryminalizacji zachowania podatnika polegającego na podaniu w składanej organowi lub płatnikowi deklaracji lub oświadczeniu nieprawdy, zatajeniu prawdy lub niezawiadomieniu o zmianie danych, przez co następuje narażenie podatku na uszczuplenie. Ma charakter indywidualny, co oznacza, że jego sprawcą może być tylko podatnik, przy czym podatnikiem jest - wedle treści art. 7 § 1 Ordynacji podatkowej - osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu. Czynność sprawcza podejmowana ma być przez sprawcę przy składaniu deklaracji albo przy składaniu oświadczenia. Zgodnie z art. 3 pkt 5 Ordynacji podatkowej za deklaracje uznaje się zeznania, wykazy oraz informacje, do których składania zobowiązani są m.in. podatnicy.

Oszustwo podatkowe z art. 56 § 1 k.k.s. polega na takim działaniu lub zaniechaniu, które wprowadzi czyni zadość formalnym obowiązkom podatkowym (składanie deklaracji), ale jednocześnie znamionuje się usiłowaniem co najmniej wprowadzenia organu podatkowego w błąd. Istotą tego przestępstwa jest podanie danych nieprawdziwych albo też zatajenie danych prawdziwych oraz niedokonanie aktualizacji danych w sytuacji istnienia takiego obowiązku wyrażonego w ustawie podatkowej (por. F. Prusak, „Komentarz do art. 56 Kodeksu karnego skarbowego” LEX 21860). Określone w art. 56 § 1 k.k.s. przestępstwo oszustwa podatkowego ma charakter umyślny.

Jednym ze znamion określających czynność sprawczą tego przestępstwa jest niedopełnienie obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem. Realizacja tego znamienia związana jest z istnieniem w systemie prawnym normy prawa podatkowego nakładającej na podatnika obowiązek notyfikacji w określonej formie zmian danych objętych deklaracją lub oświadczeniem. Istotne jest również, że normy prawa podatkowego wskazują termin, w ciągu którego należy złożyć zawiadomienie o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem (por. P. Kardas, Komentarz do art. 56 Kodeksu karnego skarbowego, WKP 2012, teza 40, 41). Niezawiadomieniem o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem jest niedopełnienie obowiązku skorygowania deklaracji podatkowej w sytuacji, gdy norma prawa podatkowego nakłada taki obowiązek (por. A. Nita [w:] Kodeks karny skarbowy..., 2007, s. 338).

Art. 56 § 1 k.k.s. ma charakter normy blankietowej, bowiem w swej treści odsyła do innych unormowań prawnych, szczegółowo konkretyzujących znamiona czynu karalnego. Ustalenia znamion czynu karalnego wymaga zatem połączenie dyspozycji blankietowego przepisu ustawy karnej i szczegółowych przepisów określonych w ustawie podatkowej.

Konstrukcja art. 56 § 1 k.k.s. przesądza, że dla odpowiedzialności karnej niezbędne jest wywołanie skutku w postaci narażenia na uszczuplenie danego podatku. Trafnie w powyższym kontekście wskazuje się w orzecznictwie, że warunkiem odpowiedzialności podatnika jest, po pierwsze, naruszenie właściwych przepisów podatkowych, po drugie zaś, narażenie na uszczuplenie podatku (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 lutego 2003 r., IV KKN 21/00, LEX nr 77435).

Art. 21 ust. 1 pkt 32 lit a i e ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2006 roku (stosowany zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 16.11.2016 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw Dz. U. Nr 217, poz. 1588) stanowił że wolne od podatku dochodowego są przychody uzyskane ze sprzedaży nieruchomości i praw majątkowych określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a)-c), w części wydatkowanej nie później niż w okresie dwóch lat od dnia sprzedaży:

-na nabycie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej budynku mieszkalnego, jego części lub udziału w takim budynku, lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość lub udziału w takim lokalu, a także na nabycie gruntu lub udziału w gruncie albo prawa użytkowania wieczystego gruntu lub udziału w takim prawie, związanych z tym budynkiem lub lokalem,

-na nabycie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego lub udziału w takim prawie, prawa do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej lub udziału w takim prawie,

-na nabycie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej gruntu lub udziału w gruncie, prawa użytkowania wieczystego gruntu lub udziału w takim prawie przeznaczonych pod budowę budynku mieszkalnego, w tym również gruntu lub udziału w gruncie albo prawa wieczystego użytkowania gruntu lub udziału w takim prawie z rozpoczętą budową budynku mieszkalnego,

-na budowę, rozbudowę, nadbudowę, przebudowę, remont lub modernizację własnego budynku mieszkalnego, jego części lub własnego lokalu mieszkalnego, położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

-na rozbudowę, nadbudowę, przebudowę lub adaptację - na cele mieszkalne - własnego budynku niemieszkalnego, jego części, własnego lokalu niemieszkalnego lub własnego pomieszczenia niemieszkalnego, położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

oraz w części wydatkowanej, nie później niż w okresie dwóch lat od dnia sprzedaży, na spłatę kredytu lub pożyczki, a także odsetek od kredytu lub pożyczki zaciągniętych na cele, o których mowa w lit. a), w banku lub w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym również na spłatę kredytu lub pożyczki oraz odsetek od tego kredytu lub pożyczki zaciągniętych przed dniem uzyskania tych przychodów.

Zgodnie zaś z art. 28 ust. 3 i 4 te same ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2006 roku, jeżeli nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a) lub lit. e), podatek jest płatny najpóźniej następnego dnia po upływie terminów określonych w tym przepisie wraz z odsetkami naliczanymi:

1) od terminu płatności określonego w ust. 2 do dnia, w którym upłynęły dwa lata, licząc od dnia sprzedaży - w wysokości połowy odsetek za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych,

2) począwszy od następnego dnia po upływie dwóch lat, licząc od dnia sprzedaży, aż do dnia zapłaty - w pełnej wysokości odsetek za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych.

W terminie płatności podatku podatnik jest obowiązany złożyć deklarację według ustalonego wzoru.

W realiach niniejszej sprawy Sąd – w oparciu o pełną dokumentację postępowania podatkowego – uznał, że doszło do obiektywnego naruszenia przepisów podatkowych. Analiza przedstawionej dokumentacji pozwala na stwierdzenie, że oskarżona W. T. w ciągu dwóch lat od dnia sprzedaży lokalu przeznaczyła część kwoty uzyskanej ze sprzedaży lokalu na cele, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a i e, zaś w części wynoszącej 731.553 złotych, kwota ta została przeznaczona na inne cele. Ponadto oskarżona nie złożyła korekty deklaracji PIT-23, do czego zobowiązywał ją artykuł 28 ust. 3 i 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz nie uiściła należnego podatku w wysokości 73.155,00 złotych wraz z odsetkami.

Sąd doszedł do przekonania, iż ujawniony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżona W. T. popełniła zarzucany jej czyn i pozwala bez żadnych wątpliwości na uznanie za udowodnioną jej winę.

Oskarżona popełniła zarzucony jej czyn w dniu 16 grudnia 2012 roku. Okoliczność ta ma wpływ na określenie, czy kwota uszczuplonego przez nią podatku dochodowego od osób fizycznych, czyli 73.155, 00 złotych jest kwotą małej wartości w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s. W czasie popełnienia przez oskarżoną czynu, tj. w dniu 16 grudnia 2012 roku minimalne wynagrodzenie wynosiło 1.500 złotych (por. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2012 r., Dz.U. 2011 nr 192 poz. 1141). Według art. 53 § 14 k.k.s. małą wartością jest wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, zatem w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej mała wartość nie przekraczała kwoty 300.000 złotych. Oskarżonej przypisano uszczuplenie podatku dochodowego od osób fizycznych w kwocie 73.155, 00 złotych, stąd jej czyn należało zakwalifikować z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s.

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonej winy. Oskarżona jest osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną, nie działała pod wpływem błędu. Można więc było od niej wymagać zachowania zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi, a jej działania nie mogą być usprawiedliwione przez żadne okoliczności ekstremalne. Przypisanie winy oskarżonej W. T. jest więc w pełni uzasadnione.

Oceniając stopień winy oskarżonej, Sąd uznał, iż oskarżona przypisanego jej czynu dopuściła się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżona świadomie nie złożyła korekty złożonej przez siebie deklaracji oraz nie zapłaciła należnego podatku. Na gruncie ustalonego stanu faktycznego nie sposób uznać działania oskarżonej jako omyłki spowodowanej niezrozumieniem przepisów podatkowych, w szczególności, że podpisała ona oświadczenie, którego kserokopia znajduje się na k.36 akt sprawy.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym należało określić jako znaczny, biorąc pod uwagę rodzaj chronionego dobra prawnego naruszonego przez oskarżoną, tj. bezpieczeństwo fiskalne Państwa, a także znaczną wartość uszczuplenia w należnym podatku.

Rozważając kwestie rodzaju i wysokości kary Sąd miał na względzie wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonej, jak i na jej niekorzyść.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należało przede wszystkim wskazywany wyżej znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów oraz stopień i formę winy.

Jako okoliczność wpływającą łagodząco na wymiar kary Sąd miał na względzie dotychczasową niekaralność oskarżonej (k. 94).

Na podstawie art. 23 § 3 zdanie 2 k.k.s. stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Podstawę ustalenia stawki dziennej grzywny stanowi natomiast minimalne wynagrodzenie obowiązujące w czasie popełnienia przypisanego czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012 roku, III KK 397/11, Lex nr 1212891; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2011 roku, II KK 259/11, Lex nr 1084720). Wspominano już, że czyn przypisany oskarżonej został popełniony w dniu 16 grudnia 2012 roku, gdy minimalne wynagrodzenie wynosiło 1500 zł. Wysokość stawki dziennej grzywny należało więc ustalić dla oskarżonej w granicach od 50 złotych do 600 000 złotych.

Sąd wymierzył więc oskarżonej karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 złotych.

Sąd stanął na stanowisku, że kara orzeczona w powyższym wymiarze jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu, pozwalającą w sposób realny uświadomić oskarżonej

naganność jej postępowania, stanowiąc czytelny wyraz potępienia, z jakim jej czyn zostały przyjęte przez wymiar sprawiedliwości, powstrzymując oskarżoną w efekcie od podjęcia analogicznych działań w przyszłości, a tym samym osiągając cele zapobiegawcze i wychowawcze. Podobnie Sąd stanął na stanowisku, że orzeczony wymiar kary uświadomi innym, potencjalnym sprawcom przestępstw, iż wymiar sprawiedliwości nie pozostaje obojętny wobec naruszeń prawa, a działanie takie pozostaje nieopłacalne i spotka się z nieuchronną karą. W ocenie Sądu orzeczenie kary w niższym wymiarze nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonej celów stawianych jej wymiarowi.

Wobec zaś treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., Sąd doszedł do wniosku, że z uwagi na obecną sytuację materialną oskarżonej, należy zwolnić ją od ponoszenia kosztów postępowania.

SSR Agnieszka Jaźwińska